వానకారు కోయిల

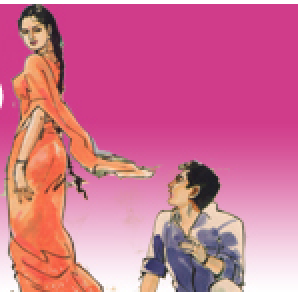

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆరా తీస్తే తన ప్రేమకథ అతనికి తెలిసిపోవచ్చు. దానితో ఇద్దరి మధ్యా అపార్థాలు.

ఈ వివాహబంధం పుటుక్కున తెగిపోతుంది.

అతను మరో దారి వెతుక్కుంటాడు. తన తండ్రికి పదిమందిలో పరువుపోతుంది. వాసవి వెంటనే నిస్సత్తువుగా తలుపు గడియ తీసేసింది.

ఎదురుగా అద్దంలో అజంతా శిల్పం.

కాదు తన ప్రతిబింబం.

తననే కవ్విస్తోన్న తన ప్రతిరూపం మగవాడయిన జగదీష్‌ని కదిలించి రెచ్చగొట్టడంలో ఆశ్చర్యంలేదు.

ఈ నీలిరంగు పల్చని దీపకాంతిలో, అంతకంటే పల్చని దుస్తుల్లో దోబూచులాడుతోన్న తన అనాఘ్రాణిత పుష్ప సౌకుమార్యం పక్కనున్నవాణ్ణి స్థిమితంగా పడుకోనిస్తుందా?

వాసవికి అనిపించింది సంపూర్ణ నగ్నత్వంకన్నా కనీకనిపించని స్నిగ్ధ సౌందర్యమే పురుషుణ్ణి ఎక్కువగా రెచ్చగొడుతుందని.

ఆ ఊహ రాగానే వాసవి హడావిడిగా మాక్సీ తీసేసి చీర కట్టుకుంది.

మెల్లిగా వరండాలో కొచ్చింది.

వర్షం ఎడతెరిపి లేకుండా కురుస్తోంది.

చాలా స్థిరంగా, భూమికి లంభకోణంలో చల్లటి గాలితెర ముఖానికి తగిలి జివ్వుమనిపించింది. వాసవి వరండా చివరికెళ్ళి నిలబడి అటూ యిటూ చూసింది.

పొడవైన వరండా జీవంలేని వస్తువులతో బిక్కుబిక్కుమంటోంది.

ఆమె వెంటనే చూపులు తిప్పి స్విచ్ బోర్డుకు తగిలించి వున్న తాళం కప్పని చూడగానే ఆమె ప్రాణం ఉసూరుమంది.

ఆమె ప్లాను తల్లక్రిందులయినట్లు తల్లడిల్లి నిలబడి పోయిందొక క్షణం.

నిరుత్సాహంగా వెనక్కు మళ్ళింది.

మళ్ళీ అదే ఆలోచన.

సుడిగుండంలో చిక్కిన మనిషి పూచిక పుల్ల ఆధారంతో బయటపడాలనే వెర్రి తాపత్రయం.

ఆమె ఈసారి మరీ ముందుకొచ్చి తాళం కప్పకేసి దీక్షగా చూసి పట్టుకుని బలంగా లాగింది.

తాళం విడిపోయింది.

ఆ ఊపుకి ఆమె పిట్టగోడమీదకి పడిపోయి నిగ్రహించుకుంది.

వాసవికి చీకట్లో బోర్డులోని ఫ్యూజులన్నీ గందరగోళంగా కనిపించాయి.

ఏం చేయాలో తోచనట్లు ఒక క్షణం నిలబడిపోయింది. మెయిన్ స్విచ్ ఆపితే మొత్తం మేడంతా అంధకారమయిపోతుంది. దానివల్ల తను ఆశించిన ప్రయోజనం ఉండకపోగా శంకర్‌గాని, జగదీష్ కానీ వెంటనే చెక్ చేసే ప్రమాదముంది.

తనకి కావల్సింది కేవలం తనగదిలో మాత్రం దీపం లేకపోవడం.

బ్యాటరీ లైటు వుంటే బాగుణ్ణనిపించింది వాసవికి. సరిగ్గా అప్పుడే ఉజ్వలమైన కాంతి.

పెద్దగా మెరిసిన మెరుపులో ఆమెకి ఎడం వేపునుండి కుడివేపుకు 1,2 అంకెలు కనిపించాయి. అంటే.. అంటే హాల్లో తన బెడ్ రూమ్ మూడవది. ఆమె బోర్డుని చేత్తో తడుముతూ ఎసెండింగ్ ఆర్డర్‌లో తనకు మూడవది అనిపించిన ఫ్యూజ్‌ని పీకేసింది.

తన గదిలోంచి కిటికీగుండా సన్నగా ప్రసరింపబడుతోన్న కాంతి మాయమయ్యింది.

వాసవి తేలిగ్గా నిట్టూర్చింది.

ఆమె గబగబా అడుగులేసుకుంటూ తనగదిలోకొచ్చి తలుపు దగ్గరకేసింది.

గదంతా గాఢ సాంద్రతతో ప్రవహిస్తున్న తారులాంటి చీకటి.

బయట హోరెత్తే వర్షం.

వర్షపు నీటిలో చేరి సంతోషంతో కేరింతలు కొడుతున్న కప్పల బెకబెకలు.

మెరుపు మెరిసినప్పుడల్లా వర్షానికి తడిసి బరువుగా ఊగుతోన్న చెట్లు.

మరొకప్పుడయితే వాసవికి ఆ వాతావరణం భయోత్పాతం కలిగించి నిలువెల్లా వణికించేదే కానీ ఆమె ఆలోచన వేరు.

ఆ రాత్రి తను జగదీష్‌కి దొరకకూడదు. వాసవి మంచమ్మీద పడుకుని ఆసరాగా దిండుని కౌగిలించుకుంది.

ఆమె మనోస్థితికూడా చాలా విచిత్రంగా ఉంది.

ఆ వర్షాన్ని చూస్తుంటే ఆమె ఆలోచనలు రెండేళ్ళ క్రితం కాకినాడ సముద్రపు వొడ్డున నిలిచాయి.

ఆ రోజు జగన్నాధరవుగారు, అనంత్‌తో కలిసి కాకినాడ బయల్దేరుతున్నారు.

హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చినప్పటినుండీ జగన్నాధరావుగారు వ్యాపారపరంగా ఊళ్ళమీదకెళ్ళడం తగ్గించేసారనే చెప్పాలి. తప్పనిసరిగా వెళ్ళాల్సివచ్చినప్పుడు అనంత్ అతని వెంబడి ఉండేవాడు.

జగన్నాధరావుగారికీ మధ్య షిప్పింగ్ బోట్సు కొనమని ఎవరో సలహా యిచ్చారు. ఆ వ్యాపారం లాభసాటిగా ఉంటుందని, కాకినాడ రొయ్యల వ్యాపారానికి కేంద్రంగా ఉందని చెప్పడంతో ఆయన ఆ విషయం గురించి కాకినాడ ప్రయాణం పెట్టుకున్నారు.

"మనకున్నది చాలదా? ఇంకా ఈ క్రొత్త వ్యాపారాలెందుకు?" వాసవి ఎంత చెప్పినా ఆయనకి రుచించలేదు.

ఆయన వాసవికేసి చూసి నవ్వి "మనకెంత వుందో తెలుసామ్మా?" అన్నారు.

వాసవి బుంగమూతి పెట్టింది.

"అదంతా నాకు తెలియదు. చాలామందితో పోలిస్తే మనం వున్న వాళ్ళమేనని నాకనిపిస్తోంది. గుండె నొప్పితో నువ్వింకా పడాల్సిన అవసరం ఉందని నేననుకోవడంలేదు. అంది కోపంగా.

"అందుకే నీకేం తెలియదంటాను ఆ బిజినెస్ గొడవలన్నీ చెప్పి నీ బుర్రపాడు చెయ్యటంకూడా నాకిష్టంలేదు. సున్నితంగా, సుఖంగా బ్రతకాల్సిన ఆడపిల్లవి. బిజినెస్‌లో ఎంత ఉన్నదీ, ఎంతపోయిందీ యిప్పుడేకాదు చచ్చేవరకూ తెలియదు" అన్నారు వాసవిని చిన్నపిల్లలా తీసేస్తూ.

అనంత్ గోడకి చేరబడి చేతులు కట్టుకునే నిలబడి తండ్రీ కూతుళ్ళని చిరునవ్వుతో పరికిస్తున్నాడు.

వాసవి అతనివైపు చూసి "డాడీకి నువ్వయినా చెప్పకూడదా అనంత్" అంది.

అనంత్ జగన్నాధరావుగారి వేపు చూసాడు.

"మంచం మీద పడుకుంటే మనస్సు చెడిపోతుందని, మనసే శరీరాన్ని శాసించే మహారాజని బేబీకి చెప్పవయ్యా అనంత్" అన్నారు జగన్నాధరావుగరు పరిహాసంగా.

అనంత్ ఇద్దరికీ ఏమీ చెప్పలేనట్లు చిరునవ్వు నవ్వాడు.

వాసవి అతనివైపు కోపంగా చూసి "నీకు నవ్వుగానే ఉంటుంది" అంది.

"ఏం చెయ్యమంటారో చెప్పండి మరి. ఆయనకి మంచమ్మీద బోరుకొడుతోంది. ఇంకొక నాలుగురోజులుంటే కార్డియాలజీకాదుగాని మెంటల్ హాస్పిటల్కి వెళ్ళాల్సొస్తుందంటారు. మీరు రెస్ట్, రెస్ట్ అంటూ ఆయన్ని హడలగొట్టేస్తారు. ఈసారికి డాడీని వెళ్ళనివ్వనియ్యండి. నేను జాగ్రత్తగ చూసుకుంటానుగా" అన్నాడు మెత్తగా.

వాసవి వస్తున్న నవ్వుని మునిపంటితో నొక్కిపెట్టింది.

జగన్నాధరావుగారి సన్నిధిలో అతను తనని మన్నించి మాట్లాడడమే ఆ నవ్వుకి కారణం.

ఒంటరిగా తనని "వసూ, వసూ" అంటూ చిలిపిగా వెంబడించే అనంత్ ఆయన ఉన్నప్పుడు చాలా జాగ్రత్తగా, ఎక్కడ పొరపాటు దొర్లుతుందోనని నిదానంగా మాట్లాడటం వాసవికి తమాషాగా ఉంటుంది.

వాసవి ముఖాన్ని చూసి అనంత్ కోపంగా నొసలు చిట్లించాడు.

జగన్నాధరావుగారి దగ్గర బయటపడిపోవడం అతనికిష్టం ఉండదు.

అనంత్కి కోపం వచ్చిందని గ్రహించింది వాసవి.

"పోనీ నేనూ వస్తాను డాడీ" అంది గారంగా.

"నువ్వా ఎందుకమ్మా ఏముంది కాకినాడలో" అన్నారు.

"సముద్రం" అంది ఉత్సాహంగా.

"ఫెయిల్డిష్" అంటూ నవ్వారు జగన్నాధరావుగారు.

ఆయనకి తెలుసు వాసవికి సముద్రతీరమంటే చెప్పలేని యిష్టం.

ఆమె హైదాబాద్లోనే పుట్టింది. పెరిగింది. ఆమె జీవితం చాలావరకు అక్కడే గడిచింది.

ఎప్పుడైనా తండ్రితో ఏవైనా సముద్రమున్న ఊళ్ళు వెళ్ళినప్పుడు ఆమెను సాయంత్రాలు తప్పనిసరిగా బీచ్ ఒడ్డున తిప్పాల్సిందే

వాసవి ఆ అలల్లో చిన్నపిల్లలా కేరింతలు కొట్టి ఆడుతుంటే జగన్నాధరావుగారు దూరంగా ఇసుకలో కూర్చుని నవ్వుతూ చూసేవారు.

చీకటిపడింది. మరింక వెళ్ళుదాం అంటూ ఎన్నిసార్లు పిలిచినా వినిపించినట్లు నటించేది.

"ఆ హోటల్ రూములో ఏం చేస్తాం డాడీ ఎంజాయ్ ద బ్యూటీ ఆఫ్ ద బ్లూయిష్ వేవ్స్" అనేది నవ్వుతూ.

ఆ ఉప్పునీటిలో ఉన్న అందమేమిటో జగన్నాధరావుగారికి అర్థం అయ్యేది కాదు. పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ కొచ్చినా యింకా ఆ పిచ్చి వదలని కూతురుని చూసి ఆయన నవ్వుకుని "సరే" రామ్మా అన్నారు.

ముగ్గురూ గోదావరి ఎక్స్ప్రెస్లో కాకినాడ చేరుకున్నారు. జగన్నాధరావుగారి స్నేహితుడొకడు స్టేషన్కి కారు తీసుకొచ్చాడు.

హోటల్ వ్యవహారాలన్నీ ముగించుకునేసరికి రెండురోజులు పట్టింది.

ఆ సాయంత్రం వాసవి మెల్లిగా అడిగింది. బీచ్కి వెళ్దాం డాడీ అంటూ.

"సరేనమ్మా" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు.

"మీరెక్కడికి? ఇసుకలో నడవలేరు. పైగా అక్కడేం షెల్టర్లు కూడా లేవు. ఊరికి దూరంగా ఉండడంతో మా సముద్రం వ్యాపారానికేగానీ వాహ్యాళ్ళకి పనికిరాకుండా పోయిందిరా" అన్నాడు జగన్నాధరావుగారి స్నేహితుడు.

వాసవి తండ్రి వంక దిగులుగా చూసింది.

ఆమె చూపుల భావాలు అర్థం చేసుకున్న ఆయన "అమ్మాయికి సముద్రమంటే యిష్టం. షి యీజ్ మేడ్ ఆఫ్ ద సీ" అన్నారు నవ్వుతూ.

"పోనీ అమ్మాయిని పంపించండి. ఆ అబ్బాయి ఉన్నాడుగా" అన్నాడతను.

"తొందరగా వచ్చేయండి అనంత్. వాసవికి సముద్రమంటే చాలా పిచ్చి. లోపలికి పోనివ్వకు" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు అనంత్ వైపు తిరిగి.

అనంత్ సరేనన్నట్లు తల పంకించాడు.

"అనంత్ ఎందుకులే డాడీ మీకవసరమయితేనో" అంది వాసవి అనంత్ వేపు చూస్తూ.

అనంత్ ముఖం చిన్నబోవడం ఆమెకు నవ్వు తెప్పించింది.

"ఇంకా నయం ఒంటరిగా వెళ్ళడం మంచిదికాదు. అసలే జనసంచారంలేని సముద్రతీరం మాది. చూడండి కారు తీసుకెళ్ళండి. వెంకటేశ్వరా థియేటర్‌కి స్ట్రెయిట్ రోడ్డు. తిన్నగా వెళ్ళడమే" అంటూ కారు తాళాలు అనంత్‌కి అందించబోయాడాయన.

వాసవి తాళాలు అందుకుంటూ "ఆయనికిస్తే మేమింక తిరిగి రాము" అంది నవ్వుతూ.

అతను తెల్లబోతున్నట్లు చూస్తుంటే వాసవి నవ్వుతూ తలుపు తీసుకుని బయటకి నడిచింది.

"నేను రాను నువ్వెళ్ళు" అన్నాడు అనంత్ బయటికి రాగానే.

వాసవి నవ్వుతూ అతనివంక చూసి "నువ్వొస్తావ్ ఆ సంగతి నాకు తెలుసు" అంది.

"ఎందుకంత ధీమా?" అన్నాడు అనంత్ కోపంగా.

"ఒక వేసవి సాయంత్రం ఒంటరిగా సముద్రతీరంలో, యిష్టమైన అమ్మాయితో ప్రేమ విహారం వద్దన్నవాడు ఫూల్ కదూ" అంది వాసవి కవ్వింపుగా కారెక్కి స్టార్ట్ చేస్తూ.

అనంత్ కూడా డోర్ తీసుకుని కారెక్కి "అదిగో మళ్ళీ ఫూల్ అంటున్నావు" అన్నాడు ఎర్రబడ్డ ముఖంతో.

"నువ్వు నాతో వస్తున్నావు. ఆ మాట నీకు వర్తించదు. వెళ్ళబోయేది సీ షోర్‌కి. కోపతాపాలు వద్దు బి హేపీ" అంది వాసవి స్టీరింగ్ తిప్పుతూ.

కారు శరవేగంగా వేంకటేశ్వరా థియేటర్ ఎదురు రోడ్డులోకి ప్రవేశించింది.

సముద్రపు గాలి ఉప్పగా, చల్లగా శరీరాల్ని తాకుతుంటే వాసవి ఉత్సాహంగా స్పీడు పెంచింది.

కారు సరుగుడు తోటలకి పక్కగా పార్క్ చేసి జోళ్ళు కార్లోపెట్టి కారు లాక్ చేసి తాళాలు అనంత్ చేతిలో పెట్టి "జాగ్రత్త" అంటూ ఇసుకలో పరుగెట్టింది వాసవి.

చిన్నపిల్లలా కలుగులోంచి బయటకొచ్చి తొంగిచూస్తోన్న పీతల్ని చెదరగొడుతూ సముద్రం వేపు పరిగెత్తుతున్న వాసవిని చిరునవ్వుతో వీక్షిస్తూ బరువుగా అడుగులేస్తూ అనుసరిస్తున్నాడు అనంత్.

వాసవి అలలతో ఆడి ఆడి అలసిపోయి "అలా దూరంగా కూర్చుంటావేం కమాన్ ప్లీజ్" అంటూ అరిచింది.

నాకా ఉప్పునీళ్ళలో తడవడం యిష్టం ఉండదు. వళ్ళంతా జిగురయిపోతుంది అన్నాడు అనంత్ ఇసుకలో చేరబడి.

''నువ్వూ డాడీలాగానే టేస్ట్‌లెస్ మాన్‌వి. ప్లీజ్ కమాన్'' అంది.

ఆమె చీర నడుం పైదాకా తడిసిపోయింది. కాళ్ళకి తడిసిన చీర అడ్డం పడుతున్నా లెక్కలేనట్లు సముద్రపు అలల్లో పరుగులెత్తుతూనే వుంది వాసవి.

అనంత్ ఆమెనే తదేకంగా చూస్తున్నాడు. వాసవి అదేం గమనించడం లేదు. అబ్బా అంటూ అరిచింది వాసవి. అనంత్ ఉలిక్కిపడ్డట్లు లేచి నిలబడ్డాడు.

''అనంత్ హెల్ప్‌మీ'' వాసవి గావు కేక పెట్టింది.

అనంత్ సముద్రం వేపు పరిగెత్తాడు ''ఏం జరిగింది'' అంటూ

''ఏదో కాలుకి పట్టుకుంది అనంత్. అబ్బా నొప్పి'' వాసవి ఏడుపు గొంతుతో అంది.

అనంత్ వాసవి దగ్గరకెళ్ళి ''అంత లోతు కెళ్ళొద్దంటే వినవు'' అంటూ చెయ్యిపట్టి గుంజాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే వాసవి అంతకంటే బలంగా అతన్ని సముద్రం లాగింది. అనంత్ అదిరిపాటుగా ఆమె మీదికి పడబోయి నిగ్రహించుకున్నాడు.

వాసవి కిలికిలా నవ్వింది.

''మామూలుగా రమ్మని పిలిస్తేరావుగా'' అంది కొంటెగా. అనంత్ కోపంగా ''ఏవిటిది చిన్నపిల్లలా'' అన్నాడు విసుక్కుంటున్నట్లు.

''ప్లీజ్ అనంత్. నీకు స్విమ్మింగ్ వచ్చుగా. సముద్రాన్ని చూస్తే నీకు ఈత కొట్టాలనిపించదూ'' అంది వాసవి అర్థింపుగా.

అనంత్ ఒడ్డుకెళుతోంటే వాసవి నిరాశగా చూసింది.

కానీ అతని బట్టల్ని ఒడ్డున విప్పి డ్రాయర్‌తో సముద్రంలోకి దూకుతుంటే సిగ్గుతో చూపులు తిప్పుకుంది వాసవి. అతను సముద్రంలో చాలా లోతుకెళ్ళి మళ్ళీ అలలమీద తేలివస్తోంటే తమాషాగా చూస్తోంది వాసవి. అలా ఎంతసేపో. చూస్తుండగానే ఆకాశం నిండా మబ్బులు కమ్మి కుండపోతగా వర్షం ప్రారంభించింది. వాసవి భయంగా కేకలు పెట్టింది. సముద్రం పొంగినట్టు ఆకాశంతో ఏకం అయినట్లు పెద్ద పెద్ద అలలు.

9

వాసవి ఉక్కిరి బిక్కిరయిపోతోంది. ఆమె కళ్ళు గట్టిగా మూసుకునే ఉంది. ఆమె గాలి అందనట్లుగా కొట్టుకుంది.

''ప్లీజ్ నన్ను వదిలేయ్ అనంత్. డాడీ చూస్తారు''

వాసవి మాటలు పైకి రాకుండానే మరో రెండు పెదవులు ఆమె నోటిని గట్టిగా మూసేస్తున్నాయి.

వాసవి తనకు తెలియకుండానే పెనుగులాడుతోంది.

మరి కాస్సేపటికి ఆమె శరీరం మనసు బాహ్యస్మృతి పొందాయి. తనెక్కడ ఉన్నదీ అర్థమవుతోంది. తను విశాఖలో సముద్రపుటొడ్డున అనంత్ చేతుల్లో లేని విషయం గుర్తొచ్చి ఆమె ఉలిక్కిపడింది. రాత్రి పెద్ద వర్షం. తను ఫ్యూజ్ తీసెయ్యటం ఆమెకు చప్పున గుర్తొచ్చింది. అయితే జగదీష్

''ప్లీజ్ నన్ను వదలండి'' వాసవి తనని సుడిగాలిలా చుట్టేసిన వ్యక్తిని బ్రతిమిలాడింది.

అవతల్నుండి జవాబు లేదు. చుట్టూ కారుచీకటి. వాసవి వళ్ళంతా అంత చల్లదనంలోనూ చెమటలు పోసాయి. అతను వాసవి ప్రార్థన వినిపించుకోలేదు. ఆమె కట్టిన చీర అతని చేతులు లాగేస్తున్నట్లు గ్రహించింది వాసవి.

''నాకు భయంగా ఉంది. నన్నొదిలేయండి'' అంది వాసవి ఏడుపు గొంతుతో.

''ఉష్'' అతని కంఠం గుసగుసలాడింది. అతని బలానికి నీరసపడిపోతోంది వాసవి.

ఆమె నిస్సహాయంగా ఆ చీకట్లో కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకోవడం అతనికి కనిపించలేదు.

వాసవి ఆఖరి అస్త్రంగా ఆ చీకట్లో తన చేతికి దొరికిన అతని చేతిని శక్తికొద్దీ కొరికేసింది.

"అబ్బా!" అతను ఒక్క గంతులో మంచమ్మీదనుండి దూకిన శబ్దం. వాసవి గబుక్కున లేచి కూర్చుంది.

చీకట్లో ఆమెకేం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఫ్యూజ్ తీసేసి తనెంత పొరపాటు చేసిందో తెలిసి బాధకలిగింది వాసవికి.

అయినా జగదీష్ కి యిదేం పని మృగంలా.

అర్ధరాత్రి చీకట్లో దొంగలా యితనికిదేం బుద్ది వాసవి విసుక్కుంది.

"ఫ్యూజ్ తీసేశావా?" ఆ నీరవ నిశీధిలో జగదీష్ గొంతు వింతగా ధ్వనించింది.

వాసవి ఉలిక్కిపడి నిగ్రహించుకుంది.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"నీ ప్రవర్తన నాకు వింతగా ఉంటోంది, పెళ్ళి చేసుకున్న భర్త పక్కకి వస్తే అలా గోలచేస్తావెందుకు?" వాసవికి ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు.

ఆమెకు అమితమైన దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది.

"నేనేమైనా ప్రపంచానికి విరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తున్నానా?" మళ్ళీ అతని ప్రశ్న.

వాసవి బదులుగా ఏడుస్తున్నట్లు ఆమె వెక్కిళ్ళు ఆ నిశ్శబ్ద వాతవరణంలో చాలా మెల్లిగా వినిపిస్తోంది.

"అరె ఏడుస్తున్నావా? అయాం వెరీ సారీ" అన్నాడతను బదులుగా.

వాసవి అప్పుడు కూడా మాట్లాడలేదు.

"సమయానికి ఈ బ్యాటరీ లైటుకూడా కనిపించడంలేదు. నేను దయ్యాన్ని కాదు. నీకు తాళి కట్టిన భర్తని. ఇంక నీ పర్మిషన్ లేకుండా ముట్టుకోనులే" అన్నాడతను.

బాధను నొక్కిపట్టినట్లుగా అతని కంఠస్వరం వింతగా ధ్వనించింది.

"ఈ చీకట్లో నాకు... చాలా.. భయమేసింది" అంది వాసవి ఏడుపుగొంతుతో.

బదులుగా అతని నవ్వు.

"సిల్లీ! చీకటంటే భయమా చిన్నపిల్లలా. నీకు చీకటంటే యిష్టమనుకున్నాను. అందుకే ఫ్యూజ్ తీసేశావని" అతను చెప్పడం ఆపాడు. వాసవి ఆ చీకట్లో అతని గొంతు ధ్వనిస్తున్న వేపు చూసింది.

నాకు చీకటి, వర్షం అంటే చెప్పలేని థ్రిల్. అందుకే ఎక్సయిట్ అయ్యాను. సారీ బయంలేదు పడుకో" అతడు మంచమ్మీద పడుకున్నట్లుగా శబ్దం.

వాసవి చాలాసేపు అలాగే కూర్చుంది. ఆమెలో దడ చాలా సేపు తగ్గలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments